

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 360/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 38 Cb 15/2016 z 3. októbra 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 82/2018 z 28. februára 2019 a takto rozhodol

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozsudkov a sťažostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 8. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 38 Cb 15/2016 z 3. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 82/2018 z 28. februára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce prvý senát ústavného súdu pracuje v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Vzhľadom na uvedené bola ústavná sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokovaná v tomto zložení senátu.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na okresnom súde žalovaný o neuhradený zostatok faktúry za vykonané tesárske a betonárske práce na stavbe bytového domu.

5. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľovi ako žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 259,19 € a úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3 918 € od 11. júla 2014 do zaplatenia. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal viacero pochybení okresného súdu.

6. Krajský súd svojím napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

7. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd nevypočul ním navrhovaných svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí mali preukázať, akým spôsobom, resp. v akej kvalite žalobca (zhotoviteľ) vykonal a odovzdal dielo.

8. Okresný súd si podľa názoru sťažovateľa nesplnil svoju povinnosť podľa § 181 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keď ho neoboznámil so svojím predbežným názorom ešte pred začatím dokazovania.

9. Krajský súd uvedené pochybenia okresného súdu nenapravil, v dôsledku čoho je jeho rozsudok nesprávny a zmätočný.

10. Sťažovateľ ďalej namieta, že nie je zrejmé, či vznik nároku na zaplatenie ceny diela všeobecné súdy odvíjali od momentu jeho vykonania, alebo od momentu odovzdania a prevzatia diela. Sťažovateľ od žalobcu dielo nikdy neprevzal a nikdy mu ani nebolo odovzdané, pričom podľa objednávky (č. MP/CA-KYC1 z 11. februára 2014) mal žalobca faktúry vystaviť na základe súpisu vykonaných prác, ktorý podpíše stavbyvedúci. Žalobca si taktiež nevedol stavebný denník.

11. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd i krajský súd ignorovali zmluvné dojednania v objednávke. Sťažovateľ namieta, že na faktúrach žalobcu č. VF 14/006 a č. VF14/009 absentuje ich odsúhlasenie sťažovateľom alebo ním povereným stavbyvedúcim, že nároky z titulu zodpovednosti za vady a nároky z titulu zodpovednosti za škodu sú samostatnými nárokmi, ako aj to, že tieto nároky si zmluvné strany môžu ľubovoľne dohodnúť v rámci zmluvnej voľnosti. Sťažovateľ dopĺňa, že sa okresný súd odmietol zaoberať kompenzačnou námietkou, že nikde v žalobe a ani v písomných vyjadreniach žalobcu nie je uvedená žiadna špecifikácia diela a jeho ceny, rozsah vykonania diela a že protokolácia zápisnice o pojednávaní nebola detailná.

12. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], podnikajúcim na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom : [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vyplývajúce z princípu právnej istoty zaručenom podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 38Cb 15/2016 zo dňa 03.10.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob 82/2018 zo dňa 28.02.2019 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 38Cb 15/2016 zo dňa 03.10.2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob 82/2018 zo dňa 28.02.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi... trovy konania...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v jeho judikatúre

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

19. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

22. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť

skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

24. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014).

25. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 279/2018).

26. Európsky súd pre ľudské práva k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru judikuje, že v prípade tohto práva nejde o právo absolútne. Označený článok dohovoru, ktorý súdom ukladá povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno vykladať tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Ak je však námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30).

27. Článok 6 ods. 1 dohovoru výslovne nezaručuje právo na predvolanie svedka, pričom prípustnosť svedeckej výpovede je v zásade otázkou vnútroštátneho práva. Európsky súd pre ľudské práva však v tomto smere zdôrazňuje spravodlivosť konania ako celku, a to vrátane spôsobu, akým bolo pripustené či nepripustené vykonanie dôkazov (rozsudok vo veci Dombo Beheer B.V. proti Holandsku z 27. 10. 1993, sťažnosť č. 14448/88, bod 31). Ak súd nevyhoví návrhu na vypočutie svedka, musí na tento svoj záver poskytnúť dostatočné dôvody (rozsudok vo veci Wierzbicki proti Poľsku z 18. 6. 2002, sťažnosť č. 24541/94, bod 45).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

28. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

29. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

30. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

31. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal proti napadnutému rozsudku okresného súdu dostupný opravný prostriedok vo forme podania odvolania na krajskom súde, ktorý aj využil. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

32. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že:

- všeobecné súdy sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s námietkou nevypočutia navrhovaných svedkov;
- okresným súdom nebola splnená jeho povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP;
- nie je zrejmé, či vznik nároku na zaplatenie ceny diela všeobecné súdy odvíjali od momentu jeho vykonania, alebo od momentu odovzdania a prevzatia diela;
- žalobca nevedol stavebný denník;

- všeobecné súdy nedostatočne zohľadnili zmluvné dojednania v objednávke;
- neodsúhlasil faktúry;
- nároky z titulu zodpovednosti za vady a nároky z titulu zodpovednosti za škodu sú samostatnými a tieto nároky si zmluvné strany môžu ľubovoľne dohodnúť v rámci zmluvnej voľnosti;
- okresný súd sa odmietol zaoberať kompenzačnou námietkou;
- nikde v žalobe a ani v písomných vyjadreniach žalobcu nie je uvedená žiadna špecifikácia diela a jeho ceny, rozsah vykonania diela;
- protokolácia zápisnice o pojednávaní nebola detailná.

33. Krajský súd k námietke sťažovateľa o nevypočutí svedkov odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a jeho právny záver, že návrhu na ich výsluch o tom, v akom stave bolo dielo sťažovateľovi odovzdané a k dopytovaniu sa na odstránenie väd, nie je možné vyhovieť, pretože sťažovateľ sám neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia týkajúce sa špecifikácie ním tvrdených väd diela a ich notifikácie žalobcovi, pričom k všeobecným neurčitým tvrdeniam bez náležitého skutkového vymedzenia súd dôkazy nevykonáva. Krajský súd ďalej doplnil, že tvrdenia sťažovateľa o vadách diela nebolo možné vyhodnotiť ako konkrétne špecifikované, v dôsledku čoho sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno v rovine ním aplikovanej obrany (bod 46 rozsudku krajského súdu).

34. Ústavný súd konštatuje, že uvedený právny záver krajského súdu o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom nemožno v okolnostiach tejto veci považovať za prejav svojvôle či arbitrárnosti tvrdenej sťažovateľom. Z ústavnému súdu predložených dokumentov vyplýva, že obrana sťažovateľa ako žalovaného spočívala v tom, že odovzdané dielo malo vady, pričom tieto vady v konaní pred všeobecnými súdmi dostatočným spôsobom nešpecifikoval a ani nepreukázal, že sa ich odstránenia domáhal u zhotoviteľa. Sťažovateľom prezentované námietky v jeho ústavnej sťažnosti nemohli s ohľadom na uvedené relevantným spôsobom spochybníť ústavnoprávnu udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

35. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatočného vysporiadania sa s tým, že „*protokolácia zápisnice o pojednávaní nebola detailná*“, krajský súd poukázal na skutočnosť, že sa zapisuje podstatný obsah výpovedí, prednesov, ale len ak je to dôležité na posúdenie veci, zapíšu sa odpovede vylúčaných osôb doslovne, prípadne sa v zápisnici uvedú jednotlivé otázky a odpovede k nim. Právna úprava nevyžaduje, aby boli v zápisnici zaprotokolované aj jednotlivé otázky (bod 52 rozsudku krajského súdu).

36. Ani tento záver krajského súdu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať za nepresvedčivý či nedostatočný.

37. Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa, krajský súd zdôraznil, že k uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a sťažovateľom došlo na základe ústnej dohody a že predmetná objednávka bola vyhotovená až následne na základe požiadavky sťažovateľa a bola žalobcom podpísaná a potvrdená až 1. júla 2014, pričom fakturované plnenie bolo dodané už v mesiacoch február, marec a apríl 2014 (bod 41 rozsudku krajského súdu).

38. S ohľadom na uvedený právny záver o uzavretí zmluvy o dielo na základe ústnej dohody, ktorý sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nespochybnil, nemožno ani jeho ďalšie námietky (bod 32 tohto uznesenia) považovať v ústavnoprávnej rovine za relevantné.

39. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nesplnení povinnosti okresného súdu podľa § 181 ods. 2 CSP, ústavný súd konštatuje, že z predložených dokumentov nevyplýva, že by sťažovateľ túto svoju námietku uplatnil aj pred krajským súdom v rámci ním podaného odvolania. Sťažovateľ teda nevyužil možnosť súdneho prieskumu tejto otázky v konaní pred všeobecnými súdmi, a preto v súlade s ustálenou judikatúrou ústavný súd dospel k záveru, že na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012).

40. Vo vzťahu k námietke o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že čl. 1 ods. 1 ústavy má charakter všeobecných ústavných princípov, ktoré sú povinné

rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Označený článok ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 303/2010, IV. ÚS 308/2011, IV. ÚS 150/2018, I. ÚS 191/2019).

41. Ústavný súd v tejto veci uzatvára, že argumentácia sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti je len opakovaním jeho predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizoval s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 100/2017).

41.1 Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd teda nie je ani súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by nanovo preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov. Tieto môžu byť predmetom jeho kontroly len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Ústavný súd sa z napadnutého rozsudku krajského súdu presvedčil, že takto situácia v prípade sťažovateľa nenastala.

42. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ako návrh, na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

43. Nad rámec uvedeného ústavný súd v okolnostiach tejto veci nemohol opomenúť, že väčšina námietok sťažovateľa uvedených v bode 32 napĺňa dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pričom z predložených dokumentov nevyplýva, že by sťažovateľ túto možnosť ochrany svojich práv všeobecným (najvyšším) súdom využil. Časť tejto ústavnej sťažnosti vzhľadom na uvedené možno odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

44. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu